

שחיה

הגברים חזרו על ההוף

33 שחינים ושחיניות, ביניהם שני אורחים מדרום-אפריקה, זינקו בשבוע שעבר ממגמה של עיון-גב, ביצעו את צליחתה היחידה של הכנרת; הנערכת באירגון מרכז הפועל.

הזריות לגליו השקטים של האגם סיימו כולם את המשחה הארוך (יותר מעשרה קילומטרים) והמרתק.

כאשר ניתן אות הזינוק הניעו רבים בראשיתם למראה זינוקו המהיר של נחום בוך, כוכב המשחים הקצרים. היתה זאת הפעם הראשונה בחייו שהצעיר רחב הגוף מברית-מכבים-עתידי ניסה את כוחו בצליחה ארוכה מסוג זה. יריבו, חברי קיבוץ כנרת, בעלי הנסיון, לא פיללו כי בוך יהווה להם מתחרה. שמואל חדש, פצוע מלחמת השחרור, ומנצח שתי הצליחות הראשונות, היה אמנם בעל הנסיון הרב ביותר בין גילוי השקטים של הכנרת והדרכתו היתה אולי היעילה ביותר, אולם כל זה לא שינה במאום את העובדה ששכרו ירד כתוצאה מפצעיו. הוא הגיע ראשון מבין חברי אגודתו הפועל, אולם עלה על חוף טבריה כמה עשרות מטרים אחרי שני שחינים צעירים ורעננים, נחום בוך ועודד פז החיפאי.

אך אותה שעה סיימו כבר שני הדרומים-אפריקאים, מנפרד סלומון ואובריי קפלן את שתיית הקפה החם בקפה לידו שעל חוף טבריה, השקיפו בעניין על המאבק שהתנהל מאות מטרים מהם. שני הצעירים (23, 20) שהופיעו בתחרויות המכביה, נוכחו לדעת כי זמניהם היכו את השיא של חדש משנת 1945. הם היו שבועי רצון, אם כי טענו כי המשחה היה קל מדי. "לא היה מוזק אם היתה סערה נאגם, זה היה יות" מרתק", העירו בצניעות, לאחר שברכותם על הישגיהם.

רענן לא פחות יצא מהמים גם בוך שלא הסתיר את שמחתו מהישגו, ציפה לחברו פז שלוש דקות כדי ללחוץ את ידו. פז חיכה בדיוק את אותו הזמן לסיומו של חדש וי-השלושה, רטובים ונושמים, מיהרו אל בית הקפה, כדי לברך שני הצעירים יבשים שהסיפקו כבר לנחם כמחצית השעה, ללגום כמה ספלי קפה.

החבורה, שגדלה מדי דקה, הוכיחה גבריות רבה: היא ציפתה בקוצר רוח לשחינית היחידה ראשונה מבין הנשים, שלא איחרה בהרבה לפגישתה. מלכה טנבוים (ברית מכבים עתידי), ניצלה את סטיית דרכה של שחינית הפועל אראלה כהן, הקדימה אותה בדקה, זכתה ראשונה לחיבוקי השחינים הגברים, שחזרו על החוף.

אמן גדול אחר, נעוצה בעובדה, כי בעוד שהיא עצמה לא התכוון אלא לשים ללעג ולקלס את תופעתה המזנונית של החברה והזמן בהם חי, הרי בידיהם של אמנים גדולים, היודעים להבליט את הצד האקטואלי של היצירות המגוחכים, אשר מתאימים תמיד גם לזמנים וחברות אחרות, נהפך המחזה הנושן לכתב אשמה חי ולגלגני נגד החברה הנוכחית. הוא נעשה כן-לחזמים, כמובן הטוב של המלה.

אורנה פורת וחנה מרון ב"אחוזת איילון" אינסולט מול טקס-אפיל

עקב חוד התערה, שחקני אהל בחולצה המונוטה היו עקביים יותר: הם השתדלו, בידיהם יכולתם, להישאר נאמנים לכוונתו של המחבר, להראות לקהל כמה מגוחכים היו הבורים והמנוולים בתקופתו ובארצו. מאחר שהלכו כבר מתו מומן, ממילא היה קל מאד להסכים עם ההנחה הזאת כבר בראשית היממה הראשונה.

בשאר המערכות היה על הצופה להסתפק במשחק בינוני מאד, ממנו בלט לטובה, כי רגלי רק מאיר מרגלית בתפקיד הראשי, הוא היה היחיד, אולי שהצליח ללכת בשלום עד הסוף על חוד התער המפריד בין תהום השיגור והשיעמום מזה. לבין תהום המלודרמה וההגזמה הרעשנית מזה. משחקו היה ספוג הומור אמיתי, לא חיפזני אך גם לא יבש. כל השאר ידעו מראש כמה מטומטמים או רשעים הם גבוריו של מולייר, לא החמיצו שום הזדמנות להוכיח את ידיעתם.

שלא היה חדש בשבילה. אורה עירו היתה מכובדת מדי. כפרוצה. לעומת זאת היה אברהם כלפי מניח את הידע בתפקיד מנהל מסעדה מכובד בעל היכוונות המגונות כלפי איילון. מומנט מעניין, שהעלה חיך על פני הצופים היה, כאשר רמזה איילון-סרון העגלגלה לרועית-פורת הדקה כעפרון, שהיא משמינה והולכת מאכילת איטריות, עודד שרות מסתכלת בקנאה (משחקית) בגזרתה של איילון.

העובדה שהשתיים דרות בחדר מרתף ב"רובע הבוהמי של נייבירוק, מקום בו התגורר רה לפניהן פרוצה מכובדת, מכניסה אותן למצבים בלתי נעימים עם לקוחותיה של הידידת הקודמת, שאינם יודעים על החלפת גוסף על כך מתרגשות עליהן פורעניות אחי-רות, כפיצוץ הדגימט הנעשים מתחת לרצפת החדר שבביל בניית רכבת תחתית, בעל בית מטורלל, בעל יומרות אמנותיות ותכונות גבניות, וקבוצת קציני אניה ברייליגית, הנגרים אחרי רות שעה שצולתה על אגירתם לשם כתיבת רפורטזיה עד לחזרה, וכשהם מבחינים באיילון, נדלקים כולם בפורטוגזית, מכינים באופן הנוח להם את תנועתיה הינואשות של איילון, המצביעה להם על הטישה, כסימן לעיפתה, במטרה לסלקם. בחירתו של הקאמרי בשתי כוכבותיו אורנה פורת וחנה מרון היתה מוצלחת. כל אחת מן השתיים הודתה לחלוטין עם הדביית שייצגה. אורנה היתה תקיפה, נמרצת, גלגלית מעט הנה — הרגישה כמו בבית. התפקיד שהאוכל אינו משפיע עליה.

אהל

החולה האמיתי

מולייר הוא כבר כל כך מפורסם, עד שתיאטרון המכבר את עצמו אינו יכול להרשות לעצמו שלא לכלול בתוכניתו שנים שלושה מחזות מפרי עטו. אהל נמנה בין התיאטרונים המכבדים את עצמם. גדולות האמיתות של מולייר, כמו של כל

הקאמרי

רכבת בגרב

שעה שעמד ליאונרד (ירמיהו) ברנשטיין, המלחין והמנצח האמריקאי הצעיר, יפה הי' תואר וחביב הקהל הישראלי, על במת אהל, ניצח בהתלהבות המיוחדת לו על היזמורת הישראלית, ריצדו אורות ניאון צבעוניים בכתובת העיר הנפלאה על גג תיאטרון מפורסם בברוקליין, האירו על זרם אנושי של גברים לבושים חגיגות ונשים מופשטות חגיגות, שנהר אל תוך התיאטרון. כל מי שהיה משהו או חשב שהוא כזה, ראה הכרח לעצמו לראות את המחזה שהוכרזו כמחזה המוסיקלי הטוב ביותר לשנת 1953, למלכל כמה מלות הערכה על מחבר המוסיקה: ליאונרד ברנשטיין.

אותה הצגה, שמחבריה הם יוסף פילדס וג'ורג' חודורוב, בלי המוסיקה של ברנשטיין, הציג הקאמרי, בשם המקורי, אונות איילון פיצוץ דינמיט: איש לא יבוא להאשים את אחוזת איילון בנסיון להציג ולפתור בעי' יות עולם. זהו מחזה קליל, ללא כל יומרות אמנותיות גדולות, המספר על האחויות שרות ואיילון, הבאות לניו-יורק מקולומבוס שבאווה, מצוינות האחת בכשרון ספרותי והשניה בסקס-אפיל וברצון לשחק, כדי לעשות היסטוריה. רות (אורנה פורת) היא דמות אינטלקטואלית, שנונה ובעלת הגיון, נערה שהגברים רואים בה "אחד הבחורים", מסתכלים ישר בעיניה, וכאשר מסתכל כבר גבר ברגליה היא סבורה שהוא מתכוון ברכבת בגרבה. איילון (חנה מרון), לעומתה, היא מתחננת, יפהיפה, שתמימותה הגובלת לעיתים בחוסר חכמה, אינה עולה תמיד בד בבד עם גופה הפרובוקטיבי, שעיני הגברים נעו צות בו ברעבתנות.

העובדה שהשתיים דרות בחדר מרתף ב"רובע הבוהמי של נייבירוק, מקום בו התגורר רה לפניהן פרוצה מכובדת, מכניסה אותן למצבים בלתי נעימים עם לקוחותיה של הידידת הקודמת, שאינם יודעים על החלפת גוסף על כך מתרגשות עליהן פורעניות אחי-רות, כפיצוץ הדגימט הנעשים מתחת לרצפת החדר שבביל בניית רכבת תחתית, בעל בית מטורלל, בעל יומרות אמנותיות ותכונות גבניות, וקבוצת קציני אניה ברייליגית, הנגרים אחרי רות שעה שצולתה על אגירתם לשם כתיבת רפורטזיה עד לחזרה, וכשהם מבחינים באיילון, נדלקים כולם בפורטוגזית, מכינים באופן הנוח להם את תנועתיה הינואשות של איילון, המצביעה להם על הטישה, כסימן לעיפתה, במטרה לסלקם.

בחירתו של הקאמרי בשתי כוכבותיו אורנה פורת וחנה מרון היתה מוצלחת. כל אחת מן השתיים הודתה לחלוטין עם הדביית שייצגה. אורנה היתה תקיפה, נמרצת, גלגלית מעט הנה — הרגישה כמו בבית. התפקיד שהאוכל אינו משפיע עליה.

מאונך: 2. האבר החיוני: 3. יש החיים

על קב של פרי זה: 4. יש לו זקן וארבע רגליים: 6. רטוב: 7. לזובד מייצר איתה: 8. מה, בגרמנית: 9. אוכלים אותו: 11. קבל, בניין התפעל, עתיד, גוף ראשון: 13. מגופה שתפקידה לסתום: 15. תכל ארץ בין תל-אביב לנתניה: 17. הוא צריך להרבות באכילה: 18. היפוכו של פע: 20. שר, בי ערבית ובעברית: 23. אחת מארצות גבול שלטונו של אחשוורוש: 26. ממנו אוכלים החיילים בתמרון: 27. בנה, בלשון מדעית: 28. חטיבת הפלמ"ח שפתחה את הדרך ל"ירושלים לשירות המזון: 29. בן זוגו של פרח: 31. מונגדו של רחבעם: 32. באנגלית קוראים לכך פייר: 34. מקצועו של נמרוד אשל: 35. תבלין ובושם הנכ"י: 37. מתיהר בגלל תכונות מסוימות, שעליפירוב אין בו: 39. המשקה הערבי: 42. כלי המים הידוע: 44. היה נספח צירות ישראל בא"י קרה: 45. אות יוונית: 47. כתב עת ירושלמי, התובע התפיסות עם הערבים.

			8	7	6	5		4	3	2	1
13					12		11			10	9
	18					17			16		14
							21			20	19
								23			22
	24								26		25
			28		27					30	29
						31					33
		32					35				34
	37		36								38
				39							40
					42		41				
		43									
						46		45		44	
			47								
						49					48

ת. בן זונות

מאונך: 1. חירות עם קדחת: 5. בן זוגו של החלבון: 10. לא חולה: 12. "העלה ... בידו": 14. היא המבשלת: 16. מלכה הי' מופיעה בתנ"ך, אבל לא לפני המלך: 18. מגש: 19. טעים עם נקניק, בעיקר כשהוא חמוץ: 21. היבול המדעי של האכילה: 22. מין שקד: 23. אבר, מצוין כשהוא קצוץ: 24. בתוכו: 25. היפוכו של ערל: 27. חלק של ארוחה: 30. ריצץ: 31. גאולה: 33. תעורר צבאית: 35. עץ מרחבי: 36. פרי נשיר: 38. מוצר היצוא העיקרי בישראל: 39. בושה וחרפה: 40. צורת סיום של שם עצם: 41. תכל הכרירות: 43. מלת הזירור: 44. בית תל אביבי מרווח וידוע: 46. סירוב: 48. למטרה מיוחדת, בלטינית, בשימוש לזעזוע: 49. תנועה מה יד של סוס.